

Sygn. akt II CZ 147/11

POSTANOWIENIE

Dnia 18 stycznia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Antoni Górski (przewodniczący)

SSN Irena Gromska-Szuster (sprawozdawca)

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie ze skargi C. Europe - Spółki Akcyjnej,
dawniej AIG Polska Towarzystwo Ubezpieczeń - Spółka Akcyjna w Warszawie
o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem
Sądu Apelacyjnego
z dnia 11 grudnia 2007 r.,
w sprawie z powództwa W. S.
przeciwko AIG Polska Towarzystwu Ubezpieczeń - Spółce Akcyjnej w Warszawie,
obecnie C.Europe - Spółka Akcyjna
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 stycznia 2012 r.,
zażalenia strony pozwanej (skarżącej)
na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 8 czerwca 2011 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

W dniu 10 grudnia 2010 r. strona pozwana C. Europe S.A. wniosła skargę o wznowienie postępowania w sprawie z powództwa M.R., zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 29 listopada 2007 r. zasądającym zadośćuczynienie, odszkodowanie i rentę z tytułu szkód poniesionych w wyniku wypadku komunikacyjnego.

Jako uzasadnienie skargi powołała przesłanki art. 403 § 2 k.p.c. wskazując na wykrycie nowej okoliczności faktycznej mogącej mieć wpływ na wynik sprawy, którą było wydanie w dniu 27 listopada 2008 r. przez Sąd Rejonowy wyroku, który uprawomocnił się w dniu 17 kwietnia 2009 r., uniewinniającego J. M. od zarzutu spowodowania przedmiotowego wypadku drogowego i przyjmującego, że sprawcą wypadku był kierujący samochodem ciężarowym jadącym z przeciwka. Skarżąca wskazała, że ponieważ w sprawie II C /.../ podstawą uwzględnienia powództwa poszkodowanego w tym wypadku powoda było ustalenie przez Sąd, iż winę za wypadek ponosi J. M., kierująca samochodem osobowym „Peugeot 406”, ubezpieczona od odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej, prawomocny wyrok uniewinniający ją od zarzutu popełnienia tego czynu, wydany już po uprawomocnieniu się zaskarżonego wyroku, mógłby mieć wpływ na wynik sprawy.

Uzasadniając zachowanie terminu do wniesienia skargi strona pozwana wskazała, że J. M. skierowała do niej w dniu 14 czerwca 2010 r. wniosek o wypłatę zadośćuczynienia oraz wniosek o przeprowadzenie postępowania likwidacyjnego i przekazanie pełnych akt wraz z końcowymi ustaleniami do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego celem wypłaty odszkodowania. Termin do wniesienia skargi o wznowienie postępowania rozpoczął bieg, zdaniem strony pozwanej, w dniu 28 października 2010 r., gdy otrzymała ona od Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego pismo z dnia 20 października 2010r. o odmowie przyjęcia odpowiedzialności Funduszu za skutki wypadku jakich doznała J. M.

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 8 czerwca 2011 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę o wznowienie postępowania na podstawie art. 410 § 1 k.p.c., z powodu niezachowania terminu do jej wniesienia. Stwierdził, że ponieważ J. M., do

wniosku z dnia 14 czerwca 2010 r. o wypłatę odszkodowania, skierowanego do strony pozwanej, załączyła odpis prawomocnego wyroku karnego uniewinniającego ją od zarzutu spowodowania wypadku drogowego, strona pozwana już wówczas powzięła wiadomość o zaistnieniu okoliczności restytucyjnych powołanych w skardze o wznowienie postępowania, która została wniesiona w dniu 10 grudnia 2010 r., a więc z uchybieniem trzymiesięcznego terminu przewidzianego w art. 407 § 1 k.p.c.

W zażaleniu na powyższe postanowienie strona pozwana wnosząc o jego uchylenie wskazała, że w rozpoznawanej sprawie wykrycie środków dowodowych, z których strona nie mogła skorzystać odnosi się do dowodów, których możliwość przeprowadzenia pojawiła się dopiero po zakończeniu postępowania likwidacyjnego w dniu 28 października 2010 r., bowiem dopiero w wyniku pisma z dnia 28 października 2010 r. Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w sprawie przyjęcia odpowiedzialności za szkodę komunikacyjną, strona pozwana mogła podjąć środki prawne w celu ochrony własnych interesów, jak również ocenić, w sposób wiarygodny, wpływ nowej okoliczności, którą była odmowa przyjęcia odpowiedzialności za szkodę w związku z zakończeniem postępowania karnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Nie ulega wątpliwości, że strona pozwana, jako podstawę skargi o wznowienie postępowania wskazała wykrycie nowej okoliczności w postaci prawomocnego wyroku sądu karnego z dnia 27 listopada 2008 r. (który uprawomocnił się w dniu 17 kwietnia 2009 r.), uniewinniającego od zarzutu spowodowania wypadku drogowego kierowcę samochodu osobowego, za którego odpowiedzialność z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia komunikacyjnego ponosiła strona pozwana i którego odpowiedzialność za wypadek przyjął sąd w zaskarżonej sprawie, obciążając stronę pozwaną obowiązkiem wypłaty odszkodowania poszkodowanemu powodowi M. R.

Podstawą żądania wznowienia było zatem wykrycie takich okoliczności faktycznych i środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu (art. 403 § 2 k.p.c.).

Zgodnie z art. 407 § 1 k.p.c. w takiej sytuacji trzymiesięczny termin do wniesienia skargi o wznowienie liczy się od dnia, w którym strona dowiedziała się o podstawie wznowienia, co przenosząc na okoliczności rozpoznawanej sprawy oznacza trzymiesięczny termin od dnia, w którym strona pozwana dowiedziała się o zapadnięciu prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego z dnia 27 listopada 2008 r. w sprawie III K /.../, uniewinniającego J. M. od zarzutu spowodowania wypadku drogowego.

Bezsporne jest, że o wyroku tym strona pozwana dowiedziała się w dniu 18 czerwca 2010 r., gdy otrzymała skierowane do niej pismo J. M. z dnia 14 czerwca 2010 r. stanowiące wniosek o wypłatę zadośćuczynienia, do którego załączony był odpis powyższego wyroku.

Rację ma skarżąca, że w świetle jednolitego stanowiska Sądu Najwyższego, termin do wniesienia skargi o wznowienie postępowania opartej na twierdzeniu o wykryciu nowych okoliczności faktycznych lub środków dowodowych biegnie od dnia, w którym strona w sposób wiarygodny dowiedziała się o ich istnieniu i mogła ocenić ich prawdopodobny wpływ na wynik sprawy (porównaj między innymi orzeczenia z dnia 25 stycznia 1967 r. II CZ 128/66, OSP 1968/9/198, z dnia 14 października 1976 r. IV CZ 105/76, OSNC 1977/5-6/96 i z dnia 19 marca 2009 r. III CZ 11/09). W rozpoznawanej sprawie nie ulega wątpliwości, że samo odczytanie wyroku sądu karnego z dnia 27 listopada 2008 r. III K 517/07 było wystarczające do stwierdzenia, w sposób wiarygodny, czy mógłby on mieć wpływ na wynik zaskarżonej sprawy o zasądzenie odszkodowania, zadośćuczynienia i renty na rzecz M.R. jako poszkodowanego w wypadku drogowym od strony pozwanej- zakładu ubezpieczeń odpowiadającego za ubezpieczonego w tym zakładzie sprawcę wypadku – J. M. Trafnie zatem Sąd Apelacyjny uznał, że już w chwili otrzymania wniosku J. M. z dnia 14 czerwca 2010 r. strona pozwana dowiedziała się o podstawie wznowienia.

Dla tej świadomości, a tym samym dla biegu terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania w zaskarżonej sprawie nie miało żadnego znaczenia stanowisko Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w przedmiocie wniosku J. M. o wypłacenie na jej rzecz zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez nią w

wypadku. To czy Fundusz przyjął czy nie przyjął obowiązku wypłacenia J. M. zadośćuczynienia w niczym nie zmieniło sytuacji strony pozwanej w zaskarżonej sprawie, w której odpowiadała ona za J. M., jako sprawcę wypadku drogowego, wobec M. R., jako poszkodowanego w tym wypadku. Odpowiedzialność lub brak odpowiedzialności Funduszu wobec J. M. za skutki wypadku nie mógłby mieć zatem niewątpliwie żadnego wpływu na wynik zaskarżonej sprawy i jako taki nie został wskazany przez skarżącą, jako podstawa żądania wznowienia. Nie może więc mieć żadnego znaczenia dla ustalenia początku terminu przewidzianego w art. 407 § 1 k.p.c. to, kiedy strona pozwana dowiedziała się o stanowisku Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w przedmiocie wniosku J. M. o wypłatę zadośćuczynienia.

Termin do wniesienia skargi o wznowienie postępowania opartej na wskazanej przez stronę pozwaną podstawie rozpoczął zatem bieg w dniu 18 czerwca 2010 r., gdy otrzymała odpis prawomocnego wyroku karnego i upłynął w dniu 18 września 2010 r., a więc trafne jest stanowisko Sądu Apelacyjnego, iż skarga o wznowienie, wniesiona w dniu 10 grudnia 2010 r., została wniesiona po terminie, co uzasadniało jej odrzucenie na podstawie art. 410 § 1 k.p.c.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. oddalił zażalenie.